

Ομιλία της Σεβγκιούλ Ουλουντάγ
εκ μέρους του Γραφείου Γυναικών της DEV-İŞ
στην εκδήλωση του Γραφείου Γυναικών της ΠΕΟ

15/3/2015

Αξιότιμοι φίλες και φίλοι,

Αγαπητές συντρόφισσες και σύντροφοι,

Με τη σημερινή μας συνάντηση σε αυτή την αίθουσα ενδυναμώνουμε περισσότερο την παραδοσιακή και ιστορική φιλία μας, την ταξική αδελφοσύνη μας, τις χαρές και τις λύπες που μοιραζόμαστε σε όλη τη διάρκεια της ζωής μας κάτω από το κοινό ουρανό της κοινής μας πατρίδας. Εκφράζουμε τις απέραντες ευχαριστίες μας για τη δυνατότητα που μας δίνετε να απευθυνόμαστε σε εσάς σήμερα σε αυτή την αίθουσα με την ευκαιρία της Παγκόσμιας Ημέρας της Γυναίκας. Είμαστε εδώ για να εκφράσουμε την αποφασιστικότητα να συνεχίσουμε μαζί το διαχρονικό μας αγώνα για ισότητα και ειρήνη.

Τα χρόνια περνούν και φεύγουν στη διαιρεμένη πατρίδα μας. Τα προβλήματα των εργαζομένων αυξάνονται και πληθαίνουν. Οι νέοι μας ακόμη με ένα όπλο στα χέρια τους φυλούν «σκοπιές» στα οδοφράγματα. Οι νέοι μας που δεν βρίσκουν δουλειά αναγκάζονται να μεταναστεύουν όπως οι παππούδες και οι γιαγιάδες τους πριν από 50-60 χρόνια. Φεύγουν από τη ζωή ένας-ένας - Τουρκοκύπριοι, Ελληνοκύπριοι, Κύπριοι-Αρμένιοι και Κύπριοι-Μαρωνίτες εκείνης της γενιάς που κάποτε ζούσανε μαζί, παράγανε μαζί, απεργούσανε μαζί, αγωνιζόντουσαν για τα δικαιώματα των εργαζομένων μαζί. Σβήνει η μια γενιά η οποία εργαζόταν μαζί στα χωράφια, στα λιβάδια, στους δρόμους, στις πορτοκαλιές, στις οικοδομές, στην υποδηματοποιεία, στα μαρμαροποιεία, στη μεταξοποιεία, μοιραζόντουσαν τη μπουκιά τους, πήγαιναν ο ένας στους γάμους και τις κηδείες του άλλου.

Φεύγει μια γενιά η οποία χόρευε μαζί στους γάμους με ένα «όπα», τραγούδαγαν τα ίδια τραγούδια στα τούρκικα και ελληνικά, έστελνε ο ένας στον άλλο φλαούνα και εκμέκ κανταΐφι το Πάσχα και σε άλλες γιορτές. Φεύγει εκείνη η γενιά που μίλαγε Ελληνικά και Τούρκικα. Μας αφήνει εκείνη η γενιά

που οι άνθρωποι τους αλληλογνωρίζοντουσαν και έδειχναν αμοιβαίο σεβασμό. Κι' όμως αναγκάστηκαν να κρατούν σκοπιές με όπλο στα χέρια ο ένας ενάντια στον άλλο όταν φύσηξαν οι άνεμοι του εθνικισμού. Φεύγουν μια-μία εκείνες οι Τουρκοκύπριες και Ελληνοκύπριες οι οποίες έπιναν μαζί τον πρωινό τους καφέ, θήλαζε η μία το μωρό της άλλης, φρόντιζαν και τάζαν τα παιδιά του γείτονα χωρίς να τα χωρίζουν από τα δικά τους παιδιά. Φεύγουν Ελληνοκύπριες και Τουρκοκύπριες που ήταν γειτόνισσες, που η μία έκρυβε στο σπίτι της και βοηθούσε την άλλη στις μέρες των συγκρούσεων, που ψιθύριζε η μία στην άλλη τους κίνδυνους που έρχονταν, που πήγαινε η μία στην άλλη ψωμί, γάλα, τσιγάρα, ρύζι ή ό,τι άλλο είχε το σπίτι. Φεύγουν απ' τον κόσμο μας ένας-ένας εκείνοι που αναγκάστηκαν να φύγουν απ' τα σπίτια τους με δάκρυα στα μάτια εξαιτίας της διαίρεσης στην οποία οδήγησαν κάποιο Τουρκοκύπριοι και Ελληνοκύπριοι με όπλα στα χέρια τους, με χειροβομβίδα στο ζωνάρι τους, με τις προβοκάτσιες που προκάλεσαν.

Μένουμε εμείς πίσω. Εμείς που τα ακούσαμε από της μητέρες μας τους πατέρες γιαγιάδες και παππούδες μας. Εμείς που ζήσαμε οι ίδιοι λίγα βιώματα από όλα αυτά. Εμείς που γίναμε μάρτυρες της φιλίας συνεργασίας και συντροφικότητας εκείνων των ανθρώπων της τάξης μας. Εμείς που συγκεντρωθήκαμε σήμερα εδώ ξέρουμε ότι δεν θα υπάρχει αυτή η μνήμη όταν φύγουμε και μείς. Χάνεται μία μνήμη και κάποιοι προσπαθούν τοποθετήσουν μίαν άλλη μνήμη στη θέση της, η οποία βασίζεται στην έχθρα, αμφιβολία, «αποξένωση» και τον «εθνικισμό».

Προσπαθούν να αλλάξουν την νοοτροπία των ανθρώπων λέγοντας «εμείς από δω αυτοί από κεί». Προσπαθούν να αποτρέψουν την δημιουργία γερών βάσεων φιλίας που αντλούν διδάγματα από το παρελθόν. Η κυρίαρχη νοοτροπία με τον μανδύα του «εθνικισμού» και στις δύο κοινότητες απομονώνει, επιτίθεται και προσπαθεί να κάνει να σιωπάσουν όλους όσους μάχονται για την συμφιλίωση των δύο κοινοτήτων. Μέσα από την σημερινή πραγματικότητα φαίνεται ότι οι επαφές που έχουν Ε/Κ και Τ/Κ, οι δυο μεγαλύτερες κοινότητες της Κύπρου, είναι «περιορισμένες». Μία έρευνα που έγινε πρόσφατα από τον Σύνδεσμο Νέα Κύπρος, δείχνει ότι το 75% των δύο κοινοτήτων δεν έχουν καμία επαφή, επικοινωνία και δεσμούς φιλίας μεταξύ τους. Ένας λόγος μεταξύ άλλων είναι το πρόβλημα της γλώσσας. Οι κοινότητες μας που ζουν εδώ και 50 χρόνια χωριστά, δεν μπορούν να μιλήσουν την γλώσσα η μια της άλλης όπως γινόταν στο παρελθόν με αποτέλεσμα να χαθεί η επικοινωνία. Η κυρίαρχη νοοτροπία στο βορρά και

στον νότο δεν ενθαρρύνει την επαφή αλλά και την συνεργασία των δύο κοινοτήτων. Μόλις το 25%, δηλαδή ένας στους τέσσερις διατηρεί σχέσεις φιλίας και συνεργασίας. Αυτή είναι μία πολύ ανησυχητική κατάσταση. Η κοινή μας μνήμη φεύγει και χάνεται . Ενώ τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι και στις δύο πλευρές του νησιού είναι σχεδόν τα ίδια, παραμένει πολύ περιορισμένο το ποσοστό εκείνων που συμμετέχουν στο κοινό αγώνα για την επίλυση του Κυπριακού, που είναι το πιο ζωτικό πρόβλημα.

Πριν 6 χρόνια στις 26/9/2009 είχαμε οργανώσει ένα δικοινοτικό εργαστήριο ως γραφείο γυναικών DEV-ΙΣ και της ΠΕΟ. Στην κοινή μας ανακοίνωση, είχαμε υπογραμμίσει αυτά τα προβλήματα και είχαμε παρουσιάσει λύσεις και προτάσεις, μέσα από το κάλεσμα προς τους ηγέτες των δύο κοινοτήτων. Αυτό το κάλεσμα που έγινε τότε ισχύει ακόμα και είναι πιο αναγκαίο από ποτέ. Σε εκείνο το κάλεσμα των εργαζόμενων γυναικών αναφέραμε τα εξής :

- Υποστηρίζουμε την νέα διαδικασία διαπραγματεύσεων μεταξύ των δύο ηγετών των δυο κοινοτήτων και θέλουμε να βρουν μια διζωνική δικοινοτική ομοσπονδιακή λύση με πολιτική ισότητα σύμφωνα με τις σχετικές αποφάσεις του ΟΗΕ και τους κανόνες της ΕΕ, με μία κυριαρχία, μία ιθαγένεια και μία διεθνή προσωπικότητα.
- Θέλουμε ένα νησί πλήρως αποστρατικοποιημένο. Ένα νησί στο οποίο τα παιδιά μας δεν θα αντιμετωπίζουν το ένα το άλλο με ένα όπλο στο χέρι. Θέλουμε να ζήσουμε σε ένα νησί που δεν θα υπάρχει δυνατότητα εξωτερικών επεμβάσεων.
- Καλούμε την ΕΕ να δείξει ενεργό ενδιαφέρον στην διαδικασία λύσης και να βοηθήσει επί της ουσίας τους ηγέτες των δύο κοινοτήτων.
- Καλούμε τους ηγέτες των δύο κοινοτήτων, με την λύση ομοσπονδίας να δημιουργήσουν μηχανισμούς ισότητας του κοινωνικού φύλου, με τους οποίους θα αντιμετωπίζονται ενεργά τα προβλήματα που αφορούν τις γυναίκες, και με τους οποίους θα εφαρμόζεται πλήρως η ισότητα των δύο φύλων.
- Οι γυναίκες είναι τα πρώτα θύματα των εγκλημάτων του πολέμου. Αυτά επιβεβαιώνονται και μέσα από τις διακοινοτικές συγκρούσεις του 1963 και μέσα από πόλεμο του 1974. Οι γυναίκες και από τις δύο κοινότητες έγιναν θύματα τέτοιων εγκλημάτων πολέμου και τα τραύματα που φέρουν έπαιξαν καθοριστικό ρόλο σε όλη τη διάρκεια της ζωής τους.

- Αυτός είναι ένας από τους λόγους για να αγωνιστούμε εμείς οι γυναίκες, για μία ειρηνική χώρα στην οποία θα κυριαρχήσουν συνθήκες ασφάλειας.
- Καλούμε τους δύο ηγέτες να υποστηρίξουν τα θύματα του πολέμου. Το γεγονός ότι έμειναν ατιμώρητοι οι εγκληματίες πολέμου, είναι ένα στοιχείο που εμποδίζει την επούλωση τραυμάτων των θυμάτων του πολέμου. Ζητούμε να τιμωρηθούν οι εγκληματίες του πολέμου να απομακρυνθούν από το δημόσιο βίο.
- Καλούμε τους ηγέτες μας να δημιουργήσουν συστήματα που ενώνουν τις κοινότητες μας και όχι να τις χωρίζουν. Να δημιουργήσουν συστήματα που να τιμωρούν τα εγκλήματα ρατσισμού, σωβινισμού, σεξισμού, ξενοφοβίας και θα εμποδίζουν μελλοντικές συγκρούσεις.
- Να ανοίξουν νέα σημεία διέλευσης για πεζούς και οχήματα.
- Να ληφθούν δραστικά μέτρα που θα συμβάλουν στην καλύτερη επικοινωνία και αλληλοκατανόηση μεταξύ των δύο κοινοτήτων. (παροχή όλων των απαραίτητων υποδομών για την εκμάθηση ελληνικής και τούρκικης γλώσσας, αύξηση των δικοινοτικών προγραμμάτων στα ΜΜΕ, υποστήριξη συνεργασίας υπέρ των κοινοτήτων μας σε διάφορα θέματα, κτλ).
- Πρέπει να ενθαρρυνθούν από τους ηγέτες των δύο κοινοτήτων κοινά προγράμματα και σχέδια γυναικών και άλλων ομάδων.

Υπάρχουν κι άλλα που μπορούμε να προσθέσουμε σε αυτές τις προτάσεις όπως η κατάργηση διπλής ασφάλισης οχημάτων και μετατροπή σε μία που θα πληρώνουν οι ιδιοκτήτες των οχημάτων στα οδοφράγματα, ένωση των τηλεφωνικών γραμμών, διάνοιξη νέων σημείων διέλευσης κτλ.

Επαναλαμβάνοντας από δω αυτό το κάλεσμα που έγινε πριν 6 χρόνια, λέμε ότι έχουμε πολύ δρόμο μπροστά μας και πολλούς αγώνες να δώσουμε. Με πίστη στη φιλία και αλληλοκατανόηση όλων εμάς, εύχομαι κάθε επιτυχία σε αυτό το κοινό αγώνα για την κοινή μας πατρίδα.